

Kallid katoliiklased!

Pärast 40-päevast viibimist kõrbes, mil sõdisime oma langenud loomusega, oleme viimaks jõudnud paastuaja kauni ja kirka kroonini, Ülestõusmispuhani. Oleme sel paastuajal andnud endast parima, et edeneda *suretamise* vooruses. Oleme andnud parima, et oma langenud loomust paremini mõista ja valitseda. Oleme andnud parima, et edeneda pühaduses, et edeneda Jumala armastamises.

Nüüd tahavad kõigeväeline Jumal ja Kirik, meie Ema, anda meile tasuks 50-päevase Ülestõusmisaja. Kui suuremeelne ja lahke Isa on meil Taevas! 40 päeva kahetsesime me pattu, paastusime ja hüvitasime pattu. Kuid suuremeelsuses ei ületa Jumalat keegi. Ta on suuremeelsus ise. Nüüd kingib Ta meile 50 päeva Ülestõusmisaega ja selle tähistamist – kestab ju Ülestõusmisaeg kuni Nelipühani.

Rõõmutsegem siis tõeliselt sel Ülestõusmisajal koos ülestõusnud ja võidutseva Kristusega. On ju meil selleks tõesti põhjust. Meie Päästja on tõeliselt surma ja patu alistanud. Temaga koos oleme ka meie saavutanud võidu surma ja patu üle. Meie ristimisarm ja meie uus elu armus on Tema võidu vili. Käigem siis need 50 päeva koos ülestõusnud Kristusega. Anugem Teda, et Ta tugevdaks meie Usku, Lootust ja Armastust. Rõõmustagem! Sest Tema on surnuist üles tõusnud ning lubanud ka meid surmast äratada. Ta on lubanud meid uuesti ellu äratada. See ongi Evangeelium, *Hea Sõnum!*

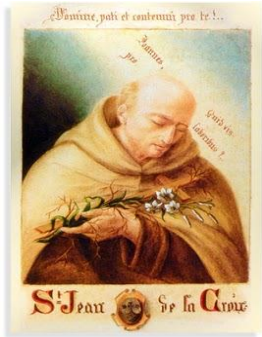
Rõõmustagem ka koos Immaculataga. Sest ka tema Pärispatuta Saamine on Meie Issanda Lunastustöö ja Ülestõusmise imepärane vili. Neitsi Maarja on kaunis Immaculata tänu Kristuse võidule patu ja surma üle. Teda hoiti pärispatust ja tehti auliseks Kristuse lunastuse ja võidu läbi patu üle. Ta rõõmustab Kristuse võidu üle ning koos temaga ja oma ristimisarmuga rõõmustame meigi kogu püha Ülestõusmisaja jooksul. Dominus vobiscum!

Kiidetud olgu Jumal! Lõpuks ometi on meil õnestunud hankida viisa, mis lubab mul viibida Euroopas aasta aega. Palun palvetage tänuks selle eest üks Ave Maria, sest Meie Imettegeva Medaljoni Emandast oli ülimalt palju abi.

Ülestõusnud Kristuses
Isa Pezzutti

Katoliiklaste vaimulik elu:

“Puhastumise tee”(2)

Immaculata eelmises (#3) numbris rändasime koos karmeliidist vaimuliku elu meistri püha Avila Teresaga läbi “välisõue” dekadentliku kaose *Sisemise elu kindlusesse* ja läbi “Puhastumise tee” kahe esimese “koja”.

Need esimesed kohad puhastumise teel on esimesed sammud pühaduse ja Jumalaga osaduse suurele mäele ronimisel.

Nüüd peame koos oma teejuhi, püha Teresaga, sisenema puhastumise tee kolmandasse ning ühtlasi viimasesse “kotta”. Püha Teresa ütleb, et selles staadiumis olev hing teeb harva surmapattu ning niisugustel juhtudel on nende kahetsus väga sügav ja südamest tulev. See sügav patukahetsus näitab, et nende hinged on kasvanud armastuses Jumala vastu. See

kasvanud armastus avaldub nende uues, sügavamas ja südamest tulevas vihkamises patu vastu. Sest, kui mõistame, et neid patte tehes hävitame oma ühendust kõige olulisema isikuga oma elus, hakkame nende vastikute pattude vastu ka tõeliselt seisma.

Need, puhastumise tee kolmandas kojas olevad hinged hakkavad kergemaid patte tõsisemalt võtma. Nad hakkavad märkama, et need “väikesed” patud, need kergemad patud, on ikkagi tõsised solvangud Jumala vastu, Tema vastu, keda nad armastavad ja otsivad. Nad hakkavad aru saama, et isegi kergemad patud rikuvad meie osadust ja armastust Jumalaga. Seepärast hakkavad nad suure julgusega kergemate pattude vastu võitlema. Nad saavad enam teadlikeks neist kergematest pattudest ning näevad vaeva nende vältimiseks.

Sellegipoolest, kui need hinged teostavad igal õhtul oma *süümejuurdlust*, toob see väga vähe vilja. Nad näevad, mida nad on teinud ja mida nad peaksid tegema, kuid neil ei õnnestu lõpetada noid

kergetaimd patte, sest nad on nende küljes ikka veel

kinni. Need hinged osalevad pühal missal veel rutiinsel moel ning kui nad ka pihil käivad, on neil vaid õige pisut otsustavust oma elu parandada.

Nüüd uurime seda “Puhastumise Teed” pisut sügavamalt isa Anthony J. Paone S.J. populaarse vaimuliku raamatu “*Minu igapäevane leib*” abil. See suurepärane raamat aitab meil puhastada ja suretada oma langenud loomust selleks, et ühel päeval võiksime siseneda *Valgustumise Teele*. Isa Paone stiil on sarnane Thomas Kempise raamatule “Kristuse jälgedes”. Ta alustab iga peatükki 1. Kristuse kõnega meile, 2. järgneva mõtisklusega ning 3. palvega.

10. peatükk – Kavatsuse igapäevane uuendamine (kavatsus kasvada pühaduses)

Kristus – Mu laps, edenemine voorustes sõltub minu armust ja sinu enese otsustavusest. Minu arm on alati sinu käsutuses. Sinu otsustavus on see, mis kõigub ja muutub. Sinu otsustavus oleks kindlam, kui omandaksid enam armu endale abiks. Otsi seda armu palve ja ohvri läbi, aga ka minu sakramentide suurema tarvitamise läbi. Siis märkad sa, kuidas su tahe oma kavatsust teostada tugevamaks muutub.

Mitte alati ei piisa sellest, kui hommikul head otsused teha. Sa pead neid ka päeva jooksul meelde tuletama ja uuendama. Uuri ennast, kui ustavalt sa oma otsuseid järgid ning püüa end parandada. Kui murrad oma otsust, alusta uuesti. See on palju parem sellest, kui oma headest kavatsustest üleüldse loobuda. Häid otsuseid teha suudab igauks, nende pidamine ja uuendamine on aga juba tõelise mehe töö.

Kui tunned hirmu uuesti alustamise ees või oled heidutatud läbikukkumisest, siis on põhjuseks see, et sa ei mõista, mis su igapäevases elus toimub. Ilma minuta ei saa sa midagi teha. Usalda minu abi ning tee siis julgesti omalt poolt parim, mida suudad, et oma otsustele kindlaks jääda. Kui sa ebaõnnestud, uuenda oma otsust koheselt ja alusta uuesti. Ma mõistan sinu üle kohut pigem su püüdluste, kui su ebaõnnestumiste järgi. Sinu loomulik uhkus on see, mis paneb sind alustamise ees hirmu tundma või heidutab sind ebaõnnestumise korral. Uhkus tahab kohest edu.

Ole aus, ja sa oled alandlik. Püüa siiralt, kuid ära ole üllatunud oma nõrkuste ja ootamatute

ebaõnnestumiste üle. Anu mu armu ning jätkka oma püüdlusi. Kõik ülejäänud jäta minu kätte. Ma ei hülga kedagi, kes püüab mulle meelepärane olla.

Mõtle – Olen ma piisavalt vapper, et uuendada oma kavatsusi ja häid otsuseid iga päev ning püüda siiralt neid järgida? Jumala abi ei jäta mind hätta. Minu vanad vead kaovad tasapisi sedamööda, kuidas ma edenen neile vastanduvate vooruste praktiseerimises. Seega, kui mul on laiskuse süüd, saan seda kõige paremini võita, otsides võimalusi heade tegude tegemiseks. Nii olgu see ka minu muude vigadega.

Palu – Issand, lase mul teha mida tahes on vaja selleks, et võidelda oma vigadega ning edeneda neile vastanduvates voorustes. Kui pean vältima mõnd inimest või paika, kui pean astuma mõne konkreetse sammu, lase mul seda teha ilma mingi rumala viivitusega. Sinu auks ja minu enese kasuks, Issand, algan ma nüüd ja saan algama üha uuesti ja uuesti, sest ma igatsen olla Sinule meelepärane. **Aamen.**

Katekismus: *Kristuse Ülestõusmine, meie tulevane ülestõusmine, Evangeelium ja lootuse voores*

Ehkki me usume, et Jeesus Kristus on tõeline Jumal, usume me ka seda, et ta oli tõeline inimene, kes tõeliselt suri Suurel Reedel. Usume ka seda, et Ta maeti ja et Ta oli tõesti surnud reedel ja laupäeval ning osa pühapäeva hommikust. Sel ajal oli Tema inimlik hing Tema Ihust lahutatud (kuigi Tema jumalikkus oli endiselt ühendatud nii Tema Hinge kui Ihuga). Siiski usume, et Ta tõusis surnuist üles sel pühapäeva hommikul. See tähendab, et me usume, et ta ärkas uuesti ellu sel esimesel Ülestõusmispühal. Tema inimlik hing oli surmas tõeliselt Tema Ihust lahutatud,

kuid Ülestõusmises ühines Tema Hing taas Tema Ihuga. Jeesuse ülestõusmine on kindel märk Tema võidust surma ja patu üle. Ta talus surma üksnes selleks, et viia meid igavesse ellu.

Jeesuse surnuist ülestõusmine ongi katoliiklaste rõõm ja lootus. Sest meiegi loodame surnuist üles tõusta, taas ellu ärgata pärast oma surma. Selles seisneb meie lootus. Me loodame ja palvetame, et Jeesus tooks meid tagasi ellu ja igavesse ellu koos Temaga. Peame endale tihti meelde tuletama, mida tähendab sõna *Evangeelium*. *Evangeeliumi* tähendus on 'hea uudis, rõõmusõnum'. Mis on siis Jeesuse Kristuse Evangeelium või Hea Sõnum? See on: *Jumal on saanud inimeseks ning meie eest kannatanud ja surnud, et tuua lepitust meie pattude eest, ja kolmandal päeval üles tõusnud surnuist ning lubanud äratada pärast surma ellu need, kes Talle ustavaks jäävad*. See ongi Jeesuse Kristuse imeliselt rõõmus sõnum! See ongi Jeesuse Kristuse Evangeelium. See ongi

see Evangeelium, mida apostlid saadeti kuulutama üle kogu maailma. Jeesuse ja ka meie enda ülestõusmine on meie katoliku usu alus.

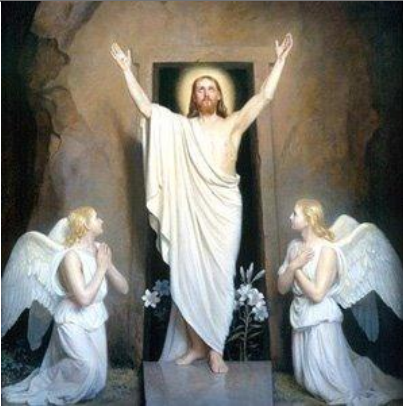

Jeesuse Ülestõusmine rajab aluse ka meie oma usule Temasse ja Tema jumalikkusesse. Me usume, et Jeesus Kristus ei ole ainult tõeline inimene, vaid ka tõeline Jumal. See on osa meie usust Temasse. Püha Aquino Thomas õpetab meile, et meie usk Jeesuse jumalikkusesse saab kinnitust Tema surnuist ülestõusmisest. Püha Paulus ütleb meile, et „*kui Kristust ei ole üles äratatud, siis tähendab see, et ka meie jutlus on tühine ja tühine on ka teie usk.*“ (1 Kr 15,14) Jeesus kuulutas avalikult, et Ta on Kristus, Messias,

Päästja, Jumal ise. Kuidas saaks Ta seda meile veel paremini tõestada kui surnuist üles tõustes? Kuna Ta tõusis surnuist üles (ärkas uuesti ellu Jumala väe läbi), siis meie usk Temasse, Tema jumalikkusesse ja sellesse, et Ta on Messias, tugevneb tohutult.

Jeesuse Ülestõusmine annab neile, kes usuvad Temasse, lootuse, et nemadki tõusevad surnuist üles. Milline vapustav müsteerium! Me usume, et Jeesus äratav meid pärast surma taas ellu, kui jääme ustavaks ja kahetsevaks. Kui Jeesus tuli Laatsarust surnuist üles äratama, ütles Ta Martale: „**Mina olen**

Ülestõusmine ja Elu. Kes Minusse usub, see elab, isegi kui ta sureb. Ükski, kes elab ja usub Minusse, ei sure alatiseks. Kas sa usud seda?“ Me peame uskuma, et Temal on vägi äratada meid surnuist. Pöördugem siis Usu ja Lootusega oma Issanda poole.

palvetagem siis usaldava
kindlusega oma ülestõusmise
eest.

See ülestõusmine on meie lootus.
Lootuse teoloogiline voorus
usub kindlalt, et Jumal (Jeesuse
Kristuse ja Tema Katoliku Kiriku
kaudu) teeb meile võimalikuks
pääseda Taevasse tänu Tema
halastusele ja väele. Lootus usub,
et Jumal viib meid Taevasse.
Lootus usub, et Jumal äratab
meid pärast surma jälle ellu tänu

meie ühendusele Jeesuse
Kristuse ja Tema Kirikuga. Me
peame palvetama, et seda
jumalikku **Lootuse** voorust
tugevdada. Me saame **Lootuse**
vooruse ristimisel koos **Usu** ja
Armastusega. Lootkem ja

Praegune kriis katoliku Kirikus

Järg Pius XI entsüklikale
“Mortalium Animos” (1928)
“Tõelise religioosse ühtsuse
 edendamisest”

Paavst Pius XI selgitab edasi, et paljud neist “kristlastest” eitavad, et Jeesuse Kristuse Kirik oli mõeldud olema üks ilmselgelt nähtav ja ühtne usklike kogu. Need “kristlased” mõtlevad Kristuse Kirikust kui erinevate kristlike religioonide nähtamatust kogust või liidust. Nende jaoks ei ole probleemiks seegi, et igäüks neist kristlikest religioonidest *usub* erinevaid asju või *elab* erinevate

moraalireeglite kohaselt. Paavst selgitab:

“Paljud neist eitavad näiteks, et Kristuse Kirik oli mõeldud olema nähtav ja avalik, olles nähtavalt üks ihu sama usku tunnustavatest ning samale õpetus- ja võimuautoriteedile alluvatest usklikest. Nad kujutlevad nähtavat Kirikut pelgalt kui erinevate kristlike ühenduste liitu, hoolimata sellest, et need võivad kinni pidada üksteisest erinevaist ja vastandlikest õpetustest.”

Seejärel selgitab paavst, et Kristus rajas ühe Kiriku ning et see üks Kirik pidi olema meeltega hõlpsasti tajutav täiuslik kogukond. See tähendab, et me saame hõlpsasti tuvastada seda kui Kristuse tõelist Kirikut. Kui Kirik oleks mingi erinevate kristlike religioonide nähtamatu kogu või liit, oleks seda mõnevõrra keeruline tuvastada.

Pius XI õpetab meid veel, et Kristus kavandas Oma Kiriku jätkama ka Tema tööd hingede päästmiseks ühe valitsuse all. See Kirik pidi usklikele jagama sakramente, mis on armu vahendamise korralised vahendid. Paavst kirjutab:

“On tõsi, et Kristus rajas Oma Kiriku täiusliku kogukonnana, juba loomuldasa välise ja meeltega tajutavana, mis pidi tulevikus jätkama

tööd inimkonna päästmiseks ühe Pea all, elava õpetusametiga ning jagades

sakramente, mis on taevase armu allikad. Seepärast võrdles Ta oma Kirikut kuningriigiga (Mt 13), majaga (Mt 16,18), lambataraga (Jh 10,16) ja karjaga (Jh 21,15-17). Nii imeliselt rajatud Kirik ei saanud lakata olemast tema rajaja ja apostlite, tema esimeste levitajate surmaga. See on nii, kuna tema ülesanne oli juhtida kõik inimesed päästmisele, tegemata vahet ajal ja ruumil. “Minnes siis, õpetage kõiki rahvaid...” (Mt 28,19¹). Ka ei saa Kirikul iial puududa selle ülesande jätkuvaks täitmiseks vajalik vägi, sest Kristus ise on jäädavalt tema juures oma töotust mööda: “Ja vaata, mina olen iga päev teie juures ajastu lõpuni” (Mt 28,20). Seepärast ei pea see Kirik ka tänapäeval ja alati mitte ainult olemas olema, vaid ta peab ka jääma täpselt samaks, mis ta oli apostlite ajal. Vastasel juhul peame ütleva (Jumal hoidku selle eest), et Kristus on oma ettevõtmises ebaõnnestunud või et Ta eksis, kinnitades, et põrgu värvavad ei võida Tema Kirikut (Mt 16,8).”

Entsüklika järgmine lõik on väga oluline. Paavst Pius XI selgitab nüüd, kuidas oikumeenikud püüdlevad Kiriku ühtsuse poole, nagu poleks seda ühtsust kunagi eksisteerinud. Nad otsivad Kristuse Kiriku ühtsust justkui ideaali või lootust ning eitavad, et Kristuse Kirikus on juba ühtsus. Sedalaadi mõtlemine on Katoliku Kirikus olnud kõikjaleulatuv alates Vatikani II kirikukogust. Kontsiilijärgne

Kirik muudkui “otsib ühtsust”. Paavst Johannes Paulus II ja kontsiilijärgne kirik on “ühtsuse” muutnud kõige muu alusmotiiviks. See “ühtsus” oli üks Vatikani II kirikukogu, samuti nii paavst Johannes Paulus II kui ka praeguse paavsti pontifikaadi eesmärgid. Nad ei suuda mõista, et Kristuse Kirikus on juba ühtsus olemas.

See ühtsus eksisteerib Katoliku Kirikus. Katoliku Kirik *on* Kristuse Kirik. See ei ole mingisugune ühtsust otsivate kirikute nähtamatu

¹ Vulgata järgi.

kogu või liit. Kristuse Kirikus on ühtsus. Ta ei otsi ühtsust hereetiliste kirikutega. Need väljaspool Katoliku Kirikut olivad, kes igatsevad ühtsust, peavad seepärast *naasma* ainsasse tõelisse Kirikusse, Katoliku Kirikusse. See on tõeline katoliiklik ühtsus. Paavst selgitab:

“Ja siin on kasulik selgitada ja tagasi lükata teatud eksiarvamus, mis on aluseks sellele küsimusele ning sellele mitmetahulisele liikumisele, millega mittekatoliiklased püüavad luua kristlike kirikute ühtsust. Need, kes pooldavad seda vaadet, tsiteerivad aina Kristuse sõnu: “Et kõik oleksid üks ... ning siis on üks kari ja üks karjane” (Jh 17,21; 10,16) selles tõlgenduses, et Kristus väljendas vaid soovi või palvet, mida pole veel täidetud. Nad arvavad, et usu ja valitsuse ühtsus, mis on Kristuse ühe ja tõelise Kiriku tunnuseks, on kuni tänaseni vaevalt

kunagi eksisteerinud ning et seda ei eksisteeri ka praegu. Nad leiavad, et see ühtsus on tõesti püüeldav ning võib ühise pingutusena ja hea tahte abil isegi saavutatav olla, kuid et praegu tuleb seda pelgalt ideaaliks pidada. Nad ütlevad, et Kirik on oma olemuselt jagunenud osadeks ning koosneb paljudest kirikutest või erinevatest ühendustest, mis jäävadki lahutatuiks, uskudes küll ühiselt teatud õpetusartikleid, teistes õpetustes aga üksteisest erinedes; et kõigil neil kirikutel on ühesugused õigused; et Kirik püsib ühtsena parimal juhul apostlite ajast kuni esimeste oikumeeniliste kirikukogudeni.

Seepärast, ütlevad nad, tuleb täiesti kõrvale jätta vastuolud ja ammused erinevused, mis veel tänagi kristliku pere liikmeid lahutavad, ning formuleerida õpetuste paljususest ühine usuvorm, mida kõik võiksid uskuda ja mille tunnistamises kõik võiksid üksteist mitte ainult teada, vaid ka tunda vendadena. Kui erinevad kirikud ja ühendused oleksid ühendatud mingisugusesse üldisesse liitu, suudaksid nad otsustavalt ja tagajärjekalt astuda vastu uskmatase levimisele...”

See kõlab hirmuäratavalt sarnaselt skandaalsete oikumeeniliste kohtumistega, mida paavst Johannes Paulus II ning teised Vatikani II kirikukogu järgsed paavstid on korraldanud ja millel osalenud. Sääraseid kohtumisi leiab aset igas katoliku piiskopkonnas üle kogu maailma. Nende oikumeeniliste kohtumiste eesmärgiks on alati

“ühtsus”. Nad ei soovi mittekatoliiklike kristlaste naasmist Katoliku Kirikusse. Nende sooviks on vaid mingisugune võltsühtsus. Tõeline oikumeenia oleks nende kristlaste julgustamine Jeesuse Kristuse tõelisse Kirikusse, Katoliku Kirikusse, tagasi pöörduma.

Paavst Pius XI väljendab väga selgelt traditsioonilist katoliku õpetust nende oikumeeniliste kohtumiste teemal. Ta ütleb:

“Et asjad on nii, siis on selge, et Apostellik Tool ei tohi mingil juhul neist kohtumistest osa võtta ega ole ka ühelgi katoliiklasel mingil kombel õigust sääraseid ettevõtmisi julgustada või toetada. Kui nad nii teeksid, soosiksid nad valekristlust, mis on üsna erinev Kristuse ainsast Kirikust. Kas peaksime patustama, lastes tõe, Jumala poolt ilmutatud tõe arvelt kokkulepet saavutada? Sest siin on tõesti tegemist ilmutatud tõe kaitsmisega.”

Paavst mõistab selgelt hukka ja lükkab tagasi niisugustel oikumeenilistel kohtumistel osalemise. Tema sõnul pole “ühelgi katoliiklasel mingil kombel õigust sääraseid ettevõtmisi julgustada või toetada.” “Mitte mingil juhul,” ütleb ta. See näib väga selge. Kuidas said Vatikani II kirikukogu

arhitektid arvata, et võivad sellele õpetusele täiesti vastupidiselt toimida? Kuidas said nad seda Pius

XI selget entsüklikat täielikult eirata? Kuidas on see võimalik, et peame nüüd olema tunnistajaks Assisi 1. (1983), 2. (2004), ja 3. (2011) kohtumisele? Kuidas on see võimalik? See on mõistatus. Ometi teame, et Vatikani II kirikukogu eelne Kirik *mõistis alati hukka* niisugused kohtumised. Meie, traditsioonilised katoliiklased, peame need koos paavst Pius XI ja Kiriku 2000 aasta pikkuse Traditsiooniga jätkuvalt ära põlgama, et olla kaitstud. Kirik pole kunagi soosinud sedalaadi

oikumeenilisi kohtumisi ning meiegi ei tee seda, kuna näeme selgesti, kuidas need lõhuvad katoliiklaste usku, õhutavad ükskõikset ja relativistlikku hoiakut, hävitavad hingede tõelisesse Kirikusse toomise misjonivaimu ning veendumust, et on olemas üks ja tõeline Jeesuse Kristuse Kirik – Katoliku Kirik.

Püha paavst Pius X, PALU MEIE EEST!

Jät kub...

Peapiiskop Lefebvre'i ja piiskop de Castro Mayeri 1986. AASTA DEKLARATSIOON ASSISI VASTU

Pärast Johannes Paulus II süinagoogi külastamist ja religioonidevahelist kohtumist Assisis

Rooma on meilt küsinud, kas kavatseme välja kuulutada lahknemise Vatikaniga Assisi kohtumise tõttu.

Meie arvates peaks hoopis küsima: kas te usute ning kavatsete kuulutada, et Assisi kohtumine viis lõpule Rooma võimukandjate lahknemise Katoliku Kirikust?

Just see on küsimus, mis paneb muretsema neid, kes veel on katoliiklusele truuks jäänud.

Tõepoolest on selge, et pärast Vatikani II Kirikukogu on paavst ja piiskopid üha enam selgelt eemaldumas oma eelkäijatest.

Kõike, mis Kirik möödunud sajandite vältel usu kaitsmiseks paika oli seadnud ning mida misjonärid isegi märterluseni minnes usu levitamiseks olid teinud, peetakse nüüd eksimuseks, mida Kirik peab tunnistama ja mille pärast vabandust paluma.

Üheteistkümne paavsti seisukohta, kes aastatel 1789-1958 mõistsid ametlikes dokumentides hukka liberaalse revolutsiooni, peetakse nüüd „seda revolutsiooni inspireerinud kristliku vaimsuse väheseks mõistmiseks.”

Siit tuleneb Rooma täielik kannapööre pärast Vatikani II Kirikukogu, mis paneb meid kordama Issanda sõnu neile, kes tulid Teda kinni võtma: “*See on teie tund ja pimeduse meelevald*” (Luuka 22, 52-53).

Võttes omaks protestantluse ja revolutsiooni liberaalse religiooni, Rousseau naturalistlikud printsiibid, Inimõiguste Deklaratsiooni ateistlikud õigused, inimväärikuse põhimõtte lahus igasugusest suhtest tõe ja moraalse

väärikusega, on Rooma võimukandjad pööranud selja oma eelkäijatele ning eemaldunud Katoliku Kirikust, asetades endid kristluse ja Meie Issanda Jeesuse Kristuse kõikehõlmava Kuningriigi hävitajate teenistusse.

Johannes Paulus II ja rahvuslike piiskoppide teod illustreerivad aasta-aastalt radikaalset muutust, mis on toimunud Usu, Kiriku, preestriameti, maailma ja armu läbi päästmise mõistmisel.

Senisest Kiriku Õpetusametist lahknemise kõrgpunkt leidis aset Assisis, pärast sünagoogi külastamist. Avalik patt ainsa, tõelise Jumala, Lihaksaanud Sõna ja Tema Kiriku vastu paneb meid õudusest judisema. Johannes Paulus II julgustab väärusulisi palvetama oma ebajumalate poole – mõõtmatu ja pretsedenditu skandaal.

Võime siinkohal meenutada meie deklaratsiooni 21. novembrist 1974, mis on täna päevakohasem kui kunagi varem.

Jäädes vankumatult seotuks kõigi aegade Roomakatoliku Kirikuga, oleme kohustatud märkima, et see nüüdisaegse ja konsiliaarse Rooma modernistlik ja liberaalne religioon eemaldub ise aina enam ja enam meist, kes me tunnistame selle väärusu hukka mõistnud üheteistkümne paavsti katoliiklikku Usku.

Lahknemine ei lähtu meist, vaid Paulus VI-st ja Johannes Paulus II-st, kes eemalduvad oma eelkäijaist.

Kiriku kogu mineviku eitamine nende kahe paavsti ja neid jälgendavate piiskoppide poolt on kujuteldamatu jumalakartmatus nende jaoks, kes jäävad katoliiklasteks ustavuses kakskümmend sajandit kestnud Usule.

Seega peame me kehtetuks kõike, mida see mineviku eitamise vaim on inspireerinud: kõiki kontsiilijärgseid reforme ning kõiki Rooma poolt selles jumalavallatuses ette võetud tegusid.

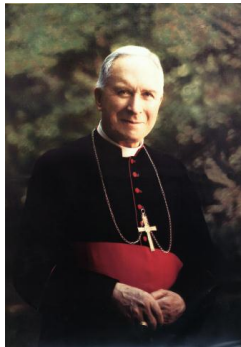
Me loodame Jumala armule ning ustavaima Neitsi, kõigi märtrite ja kontsiilieelsete paavstide, ka kõigi kontemplatiivsete ja misjoniordu pühade rajajate abile Kiriku uuendamisel läbi lahutamatu ustavuse Traditsioonile.

Buenos Aireses 2. detsembril 1986

Tema ekstsellents peapiiskop Marcel Lefebvre
Tulle'i piiskop

Tema ekstsellents piiskop Antonio de Castro Mayer
Campose emeritipiiskop
Täielikus nõustumises käesoleva deklaratsiooniga

LITURGIA

Püha Katoliku Missa “kese ja süda”

Püha Missaohver on meie katoliku religiooni otsene väljendus ja avaldus. Osalemine pühalt Missal on meie katoliku usu *praktiseerimise* ja selle järgi *elamise* üks kesksemaid akte. Peaksime küsima endilt: “miks?” Miks on püha Missa nii oluline katoliiklaste elus? Miks õhutab Kirik meid tulema Missale igal pühapäeval ja nii sageli, kui vähegi võimalik? Mis on püha Missa?

Peame tulema Missale sügavama teadmisega sellest, mis õieti toimub ning mida me seal teeme. Niisugune püha Missa sügavam tundmine võimaldab meil seda paremini armastada ja hinnata. Süvendatum arusaamine aitab meil pühalt Missalt ka rohkem armu vastu võtta.

Alustama peame lihtsalt, sest püha Missa teema on väga keerukas ja rikas. Võime püha Missat uurida kogu elu ja siiski seda täielikult mitte mõista. Ometi peame vähemalt püüdma mõista püha Missa “*keset ja südant*”. Peaksime seepärast alustama Viimsest Õhtusöömaajast.

Viimisel Õhtusöömaajal võttis Jeesus leiva ja pühitses selle oma Ihuks. Ta käskis oma apostlitel seda võtta ja süüa, kuna see on Tema Ihu, Ihu, mida peagi nende eest pekstakse ja ohverdatakse. Seejärel võttis ta ka veini ja pühitses selle, käskides seejärel apostlitel seda juua, kuna see on Tema Veri, Uue Lepingu Veri, mis paljude eest valatakse pattude andeksandmiseks.

Peame pidama meeles, et kui Meie Issand siin maa peal kõndis, nõudis ta oma apostlitelt ja jüngritelt *usku* Temasse. Palju-palju kord nõudis ta seda *usku*, enne kui tervendas mõne haige või vigase. Sellest *usust* kõneles ta Nikodeemosele (Jh 3, 16), rahvahulkadele (Jh 6,29) ja veel

paljudel muudel juhtudel. Meie Issand soovib, et usuksime Temasse ning Tema pühasse Ihusse ja

Veresse, mis meie eest Ristil on ohverdatud. Ta tahab, et näitaksime oma usku Temasse ja oma armastust Tema vastu, ühendades endid selle sama Ihu ja Verega, mis meie lunastamiseks on ohvriks toodud. See on suur usu ja armastuse akt.

Seepärast peame rõhutama Missa kolme olulist osa: 1. *konsekratsiooni*, 2. *ohverdamist* ning 3. *püha kommunioni*. Need kolm Missa osa on väga tähtsad. Me nimetame neid püha Missa "*keskmeks ja südameks*". Kõik muu, mis Missas kätkeb (lugemised, psalmid, palved jne) aitavad meil mingil kombel *valmistuda* ja *osaleda* neis püha Missa kolmes osas.

Püha Missa "*kese ja süüda*" on *esmalt* leiva ja veini pühitsemine Jeesuse Kristuse Ihuks ja Vereks. Jeesuse käskis oma 12 apostlit (Katoliku Kiriku esimesi piiskoppe ja preestrid) Tema enese Viimsel Õhtusöömaajal antud eeskuju järgida: „*tehke seda*“. Ta ütles apostlitele (ja seega ka nende järglastele preestriametis), et nad võtaksid leiva ja pühitseksid selle Tema Ihuks, ning võtaksid veini ja pühitseksid selle Tema Vereks. Ta ütles: "*hoc facite*" ("*tehke seda*").

See konsekratsioon on püha Missa ime. Preestri teostatud pühitsemine toob Jeesuse Kristuse enese meie altarile ja meie kabelisse.

Seepärast siis kuuletub preester Meie Issandale Jeesusele Kristusele, kui ta tuleb ohverdama püha Missat. See on nii, kuna Jeesus käskis oma apostleid (ja nende ametijärglasi) "*seda teha*" ning seepärast nad "*teevad seda*" Tema käsule kuuletudes. Nad pühitsevad Ihu ja Verd Tema nimel. Ka usklikud, tulles pühale Missale, *kuuletuvad* Meie Issanda käsule. Jeesus Ise tahab, et tuleksime pühale Missale.

Ja siiski ei taha Jeesus, et preester lihtsalt pühitseks Tema Ihu ja Verd ning jalutaks siis minema,

justkui oleks kõik valmis. Sel pühitsemisel on eesmärk. Püha Missa “*kese ja süda*” on seetõttu teiseks see, et meie *ohverdame* (preestriga *koos* ja tema käte *läbi*)

Jeesuse Kristuse Ihu ja Vere Jumal-Isale kui täiusliku ohvri. Me ohverdame selle Ihu ja Vere Jumalale: 1. kummardades Tema kaunist auhiilgust; 2. tänades Jumalat kogu Tema helduse eest; 3. armastuse aktina; 4. paludes Jumalat oma vajaduste eest ning 5. ohverdame selle Jeesuse Kristuse Ihu ja Vere (leiva ja veini kujul) hüvituseks iseendi ja kogu maailma pattude eest. Selle püha ohvri toome Jumalale ka vaeste puhastustules

kannatavate hingede eest. See on püha Missa ohverduslik osa.

Kolmandaks on püha Missa “*kese ja süda*” see, et me pühas kommunioonis alandlikult vastu võtame seda Jeesuse Kristuse püha Ihu ja Verd. Püha kommunioon on suur usu, lootuse ja armastuse akt. Sest kui püha armulauda vastu võtame, tunnistame me oma usku, et Jeesus Kristus on Päästja. Armulauda vastu võttes ühendame endid sellesama Ihu ja Verega, mis meie heaks on ohverdatud. See on suur usutegu. Jeesus tahab seega, et ühendaksime endid Tema Ihu ja Verega pühas kommunioonis ning sellega tunnistaksime oma usku, lootust ja armastust Tema vastu.